

מתוך הלוח של ברסלב

מתפרסם מידי שבוע בעשרות בתי כנסת של אנשי בערים: ירושלים - בני ברק - צפת - מודיעין עילית - בית שמש - ביתר - עמנואל - תל ציון - אלעד - טלז סטון - נתיבות - ראש העין - רמת השרון
נייד: 057-3155799 פקס: 02-5605818 ת.ד. 57396 ירושלים מייל: luachbr@gmail.com

יפוצו מעינותיך חוצה

ידעתי שיעדין אפטר גם עתה להאיר באיזה נפשות ישראל לעוררם לעבודת השם באמת כפי מה שקבלתי ממנו ז"ל. אך אני ישנה ולבי ער, קול דודי דופק בי, כי דבורי הקדושים האמתיים שהשאיר בי דבורים חמים כגחלי אש, היו כאש עצור בעצמותי ונלאיתי כלל לא אוכל להתאפק, והייתי מספר ומדבר בתמימות עם בני הנעורים מהתכלית של זה העולם, ובתוך דברי הייתי מספר להם מעוז נוראות ונפלאות תורתיו ושיחותיו ומעשיותיו ועצם נוראות גדלת קדושתו (ימי מוהר"ת, פב).

וכך גם, כל חסידי ברסלב לדורותיהם, עד דורנו אנו: ככל שהלב מתמלא עם דיבורי המאירים והמתוקים של רבינו, כך הם 'נשפכים' באופן טבעי החוצה. ככל שמתבודדים יותר ביערות בחצות הלילה, כך מחפשים יותר דרכים כיצד

להביא תענוג זה לידיעתם של עוד יהודים...
ככל שמתמשים יותר עם העצות של "ליקוטי עצות", כך משתוקקים יותר להפוך אותם לנחלת הכלל "בממון ברצון ובטרחא..."
וכן הלאה.

אני זוכר, שהמשגיח בישיבה גדולה הטיח פעם בפניי בתסכול: "למה אוהבים הברסלבי' לקרב אחרים?". הבנתי את צערו, אך נתתי לו להבין שלא הברסלבי' אשמים בכך. הברסלבאיות עצמה היא זו שאשמה...
הברסלבי' יש להם "ברסלב" בלב, וזה מה שמדבק אחרים. יש להם דיבורים שמפעעים בתוכם, וכשהם מושמעים 'בטעות' באוזניהם של החברים, הם אומרים לעצמם: כמה מתוק! גם אני רוצה, "פה אשב כי איזיתיה..."

[והרי הגימטריא המעידה על כך: "פה אשב כי אונתיה" = "בְּרִסְלָב מְדַבְּקָת" (840)... מאידך, זה גם גורם למצב של "היינו חרפה לשכנינו" (840). שהרי עלינו נאמר "כָּרַם וְלוֹת לִבְנֵי אֲדָם" (840), אלו דברים העומדים ברומם של עולם ובני אדם מזולזלים בהם... אך אנחנו ממשכים כמובן להפיץ ולקיים "דבר אל בני ישראל" (840)].

רבינו הקדוש אמר פעם: "וואו איך האב איינער פון מיינע לייט, נעמט ער אפ די גאנצע שטאט = היכן ששוכן אדם מאנשי, כובש הוא את כל העיר!" (שי"ק ב, סו). כיצד הוא עושה זאת? האם הוא יושב ומתכנן פעילויות 'מסיונריות' כיצד לכבוש את העיר ולהפוך אותה ל"עיר ברסלב"?

לא בהכרח. יתכן שהוא פשוט יושב בביתו ועובד את ה' בהתלהבות, מוחא כפיים בתפילה, ורוקד בשמחה. ובכך הוא הולך וכובש את העיר... הוא מדביק בהתלהבותו את שאר אנשי עירו, והם אומרים לעצמם: למה שלא נזכה גם אנחנו?!

וכפי שאמר רבינו בעצמו: "כַּבְּשׁוּ אֶת עִיר בְּרִסְלָב בְּהַמְחָאת כַּף וְרוֹדִינו" (חיי מוהר"ן, קטו).

זה נשמע אולי קצת תלוש, אבל אם תסתכל טוב תראה, שהכיבוש של חסידי

שאלה:

ב"ה אני מאד נהנה מהמדור הנפלא, ובמיוחד מהבירורים הנוגעים למעשה רציתי לשאול: אני זכיתי ב"ה להיות נמנה על חסידי ברסלב, ולא זכיתי לעסוק בהפצה, ובכל פעם עולה לי שאלה זו ובמיוחד בהתקרב כעת הילולת מוהרנ"ת זיע"א שהזוהר בצוואתו הידועה לעסוק בהפצת ספרי רבינו, "ברצון בממון ובטרחא", ואני מוצא את עצמי שאין לי כמעט שייכות לזה, היות ואין לי כשרון בכתיבה, ואיני מחלק ספרים בצמתים (ואף לא ראיתי ולא שמעתי על הנהגה כזו אצל זקני אנ"ש), אין לי בית דפוס, וגם למסור שיעורים איני יודע. אז אולי תוכל לפרט איך אני וכל אחד יכול להיות שותף לציווי הזה?

תשובה:

תודה לך שהעלית נושא זה על שולחן הדיונים. ובכן: מוהרנ"ת לא ציפה מאנ"ש, שיקמו כל אחד מהם 'דפוס' בביתו. והוא גם לא חייב אותם לעבור 'קורס מרצים' כדי שיוכלו להרצות ולדרוש ברבים... הוא רצה מאתנו רק, שהרצון להפיץ את תורת רבינו בעולם, תבער בלבנו, וכל אחד מאתנו יעשה זאת כפי יכולתו וכישרונותיו.

כפי שהזכרת בדבריך - כשידבר מוהרנ"ת על ההפצה, הוא הזכיר שלשה סוגי השתדלויות, ואמר: "איר זאלט זיין שטארק מיט געלט און מיט רצון און מיט טרחא = היי חזקים בממון ובכח ובטרחא". ובכך השאיר מספיק מקום, שיוכל כל אחד ואחד ליטול את חלקו המתאים בעסק ההפצה.

גם בליקוטי הלכות הוא כותב על ענין הפצת תורת רבינו: "והעקר להשתדל שיהיה לו חלק בהמשכת התורה שתתפשט ותאיר בעולם, שעל ידי זה עקר תקון התשובה לכלל ישראל. הן על ידי שישיעו בממונו להעוסקים בזה, הן בגופו, הן באשר בחינות,

כי כל אחד יכול לזכות שיהיה לו חלק בזה! ועל ידי זה יזכה את הרבים בחינת 'צרכי רבים', וזהו עקר תקון הגולה שהוא בחינת כלל כל החטאים" (ליקוטי הלכות, גילה ה, יח).

אך בטרם נסקור על קצה המזלג את אפשרויות ההפצה המגוונות, העומדות לרשותו של כל חסיד ברסלב מגדול ועד קטן. תרשה לי אולי, להעיר קודם כל את תשומת לב הקוראים, אל מהות ההפצה הברסלבאית ומאפייניה:

ההפצה של חסידי ברסלב, נבעה תמיד מתוך בעירה פנימית. יותר ממה שהיא הייתה אצלם 'עבודה' קדושה, היא הייתה 'תוצאה'. יותר ממה שהם ישבו וחשבו כיצד להפיץ את רבינו, הם פשוט לא יכלו להתאפק... הנחל נובע שטף את לבם, ומילא את ישותם, עד שהמים עלו על גדותיהם ושטפו את כל הסביבה...

כך היה אצל המפיץ הראשון והגדול - מוהרנ"ת בעצמו:

"ולשבת בבית המדרש" - מספר מוהרנ"ת ביומנו על התקופה שלאחר הסתלקות רבינו - "ולמדת בתמימות פוסק ושאר ספרי קדש, ונעלם ממני ולא

